

PHẬT NÓI KINH LY THÙY

Hán dịch: Đồi Tây Tấn, Tam tạng Trúc Pháp Hộ.

Việt Dịch: HT. Chánh Lạc

---o0o---

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 11 - 8 - 2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

---o0o---

Nghe như vậy:

Một thời Bà Già Bà ở trong vườn Lộc dã, tại Bà Kỳ Thi, Mục Ma Tỷ Lượng.

Bấy giờ tôn giả Đại Mục Càn Liên ở tại thôn Thiện Tri Thức, nước Ma kiệt. Lúc ấy tôn giả Đại Mục Càn Liên sống một mình ở nơi yên tĩnh kinh hành nhưng mắc phải chứng buồn ngủ. Đức Thế tôn biết tôn giả Đại Mục Càn Liên sống riêng một mình ở nơi yên tĩnh để kinh hành nhưng lại bị buồn ngủ.

Bấy giờ đức Thế tôn đã biết tôn giả Đại Mục Càn Liên sống riêng một mình ở nơi yên tĩnh để kinh hành nhưng lại bị buồn ngủ rồi, Ngài liền nhập Tam muội chánh thọ Như Kỳ Tương. Nhờ ý tam muội, nhanh như người lực sĩ co duỗi cánh tay trong khoảnh khắc, đức Thế tôn cũng như vậy, Ngài đang ở trong vườn Lộc Dã Bà Kỳ Thi, Mục Na Tỷ Lượng, bỗng nhiên biến mất, đi đến thôn Thiện Tri Thức, nước Ma Kiệt, đứng trước mặt tôn giả Đại Mục Càn Liên. Bấy giờ đức Thế tôn xuất định, bảo tôn giả Đại Mục Càn Liên:

–Này Mục Càn Liên ! Này Mục Càn Liên ! Thầy đang mắc chứng buồn ngủ ?

–Thưa vâng, bạch Thế tôn.

Đức Phật dạy:

–Vì niệm nào mà gây buồn ngủ thì chớ thực hành tướng ấy, chớ phân biệt tướng ấy, chớ có phân biệt nhiều. Như vậy mới là được chứng buồn ngủ. Nếu vẫn không là được chứng buồn ngủ, này Mục Càn Liên, hãy như giáo pháp đã được nghe, như giáo pháp đã được tụng, hãy nên khai triển rộng rãi mà tụng tập. Như vậy sẽ là được chứng buồn ngủ.

Nếu vẫn không là được chứng buồn ngủ, này Mục Càn Liên, hãy như giáo pháp đã được nghe, như giáo pháp đã được tụng, nên rộng nói cho người khác nghe. Như vậy sẽ là được chứng buồn ngủ.

Nếu vẫn không là được chứng buồn ngủ, này Mục Càn Liên, hãy như pháp đã được đọc tụng, như pháp đã được nghe, thì ý phải suy niệm, phải thực hành. Như vậy sẽ là được chứng buồn ngủ.

Nếu vẫn không là được chứng buồn ngủ, này Mục Càn Liên, hãy lấy nước lạnh rửa mắt và dội ướt hết thân thể. Như vậy sẽ là được chứng buồn ngủ.

Nếu vẫn không là được chứng buồn ngủ, này Mục Càn Liên, hãy dùng hai tay xoa lên mép tai. Như vậy sẽ là được chứng buồn ngủ.

Nếu vẫn không là được chứng buồn ngủ, này Mục Càn Liên, hãy đứng dậy đi ra khỏi giảng đường, hãy nhìn khắp bốn phương và hãy nhìn các vì sao. Như vậy sẽ là được chứng buồn ngủ.

Nếu vẫn không là được chứng buồn ngủ, này Mục Càn Liên, hãy ở khoảng đất trống thông thả mà kinh hành, hãy thủ hộ các căn, ý nghĩ đến các việc phải làm, sau đó khởi đủ các tướng. Như vậy sẽ là được chứng buồn ngủ.

Nếu vẫn không là được chứng buồn ngủ, này Mục Càn Liên, hãy trở về, không đi kinh hành nữa, trải Ni sư đàn lên trên giường mà ngồi kiết già. Như vậy sẽ là được chứng buồn ngủ.

Nếu vẫn không là được chứng buồn ngủ, này Mục Càn Liên, hãy trở về giảng đường, gấp tư y Uất đa la tăng trải lên giường, gấp y Tăng già lê làm gối, nằm nghiêng hông bên phải, hai chân chồng lên nhau, hãy khởi minh

tưởng (tưởng ánh sáng), đừng để loạn ý, luôn luôn khởi tưởng muốn thức dậy. Nay Mục Càn Liên, đừng ham lạc thú giường chõng, đừng ham lạc thú nằm ngủ hồng bên phải, đừng ham ngủ nghỉ, đừng ham mùi vị cung kính của thế gian. Vì sao vậy ? Nay Mục Càn Liên, vì ta không nói rằng : “Tất cả pháp có thể thân cận (hội hợp)”. Ta cũng không nói rằng : “Tất cả pháp không thể thân cận (hội hiệp)”.

Này Mục Càn Liên, vì sao ta nói : “Tất cả pháp không có thể thân cận ?”. Nay Mục Càn Liên, ta nói không thân cận với bạch y. Nay Mục Càn Liên, nếu thân cận với bạch y thì phải đàm luận cùng họ mà không tụng tập với họ, nhân đàm luận với họ thì có sự nịnh nọt dối trá, kiêu mạn, nhân có kiêu mạn liền có ganh tị, nhân có ganh tị thì không biết được sự tịch tĩnh. Nay Mục Càn Liên, nếu không biết sự tịch tĩnh nên xa lìa tam muội. Nay Mục Càn Liên, do đó mà ta nói pháp không thể thân cận.

Này Mục Càn Liên, tại sao ta nói pháp thân cận ? Nay Mục Càn Liên, hãy đến chỗ vắng vẻ, lấy nệm cỏ làm giường, im lặng không nói, xa lìa các điều ác, lìa bỏ mọi người, thường phải ngồi tư duy. Nay Mục Càn Liên, do đó mà ta nói pháp phải thân cận.

Này Mục Càn Liên, nếu vào thôn xóm để khát thực đừng vì cầu lợi dưỡng, đừng vì cầu được cung kính. Nay Mục Càn Liên, hãy chấm dứt cái ý cầu lợi dưỡng, cung kính rồi mới vào thôn xóm khát thực.

Này Mục Càn Liên, khi vào thôn xóm khát thực, hãy đừng khởi ý tưởng vào nhà người khác. Vì sao ? Nay Mục Càn Liên, nhà cư sĩ có nhiều việc thế tục. Nếu Tỳ kheo khi vào nhà cư sĩ mà không được họ mời mọc, vị Tỳ kheo kia liền nghĩ như vậy : “Ai đã nói gì với cư sĩ này về ta cho nên cư sĩ mới không nói chuyện với ta”. Vị ấy liền có tâm sân hận, vì có tâm sân hận nên liền có cống cao, vì có cống cao nên tâm không tịch tĩnh. Nay Mục Càn Liên, vì ý không tịch tĩnh liền xa lìa tam muội.

Này Mục Càn Liên, nếu lúc thuyết pháp đừng nghĩ chuyện được thua, hãy có ý nghĩ là không thắng. Nếu có ý tranh thắng thì liền có nhiều lời, vì có nhiều lời liền có cống cao, do vì cống cao nên có tật đố, nhân vì tật đố nên không tịch tĩnh. Nay Mục Càn Liên, vì không tịch tĩnh nên ta nói xa lìa tam muội.

Này Mục Càn Liên, nếu lúc thuyết pháp phải nói lời có ích, phải nói lời quyết định, chớ đừng nói gì khác. Hãy đàm luận như tiếng rống của con sư tử. Như vậy, Này Mục Càn Liên, hãy nên học như vậy.

Bấy giờ tôn giả Đại Mục Càn Liên từ chỗ ngồi đứng dậy, đứng qua một bên, đấp y, chấp tay hướng về đức Thế tôn, bạch đức Thế tôn rằng : “Thưa vâng, bạch Thế tôn ! Thế nào là vị Tỳ kheo đến chỗ cứu cánh, cứu cánh vô cầu, cứu cánh hành phạm hạnh ?”.

Đức Thế tôn bảo : “Này Mục Càn Liên ! Nếu Tỳ kheo bị bệnh đau đớn, hoặc cảm thọ khô, cảm thọ lạc, hay không khô không lạc. Vị Tỳ kheo ấy hãy nên quán sự đau đớn ấy là vô thường, hãy quán nó là bại hoại, hãy quán nó là vô nhiễm, hãy quán nó là tận diệt, hãy quán nó là chỉ (xả), hãy quán nó là chỗ dừng nghỉ. Hãy quán sự đau đớn ấy như vậy. Hãy quán sự đau đớn ấy là vô thường trụ, hãy quán nó là bại hoại, hãy quán nó là vô nhiễm, hãy quán nó là tận diệt, hãy quán nó là chỉ, hãy quán nó là trụ vững. Vị ấy liền không đắm trước thế gian này, vì không đắm trước nên không sợ sệt, nên được Hữu dư Niết bàn. Sự sanh đã hết, phạm hạnh đã thành, việc cần làm đã làm xong, biết rõ về danh sắc. Này Mục Càn Liên, đó là Tỳ kheo đạt đến cứu cánh, cứu cánh vô cầu, cứu cánh phạm hạnh, cứu cánh hành phạm hạnh.

Đức Phật nói như vậy, tôn giả Đại Mục Càn Liên nghe đức Phật dạy như vậy hoan hỷ vui mừng.

PHẬT NÓI KINH LY THÙY

--- o0o ---
Hết